

поетъ на карикатурата, на онази дизхармония, на онѣзи дрезгави тонове, които неговото въображение и неговиятъ вкусъ е намиралъ въ чудатитѣ противоположности на простотията и благородната вѣжливостъ, суровщината, грубостта изяществото въ обноснитѣ, великодушieto и низостта, благородството, изяществото въ израза и вулгарността, сериознитѣ, важнитѣ благородни пози и жестоветѣ на простотията, безвкусието, безсърдечието, ограничеността и некултурността.

Ал. Балабановъ.

Гротеска.

Е, що? какво е? чакайте бе, братя!
 А бе, нали съмъ азъ? нали сте вий?
 Хей, свѣщъ! Ха, ето! ето ви лицата!
 Сега да видимъ кой ще се черви . . .
 Тфю! никой! никой? всички сме засмѣни!
 Обрахме се другъ други на шега,
 И всички сме богати и сега —
 Разбойници по пжтища калени!
 Изеде всѣки по гърба тояга,
 Залепи всѣки всѣкому шамаръ,
 Пристѣпи всѣки скоро да избяга —
 И пакъ е всѣки съ всѣкиго другарь!
 Дори и свѣтлината като блѣсна,
 За мигъ салъ спрѣ опасната игра . . .